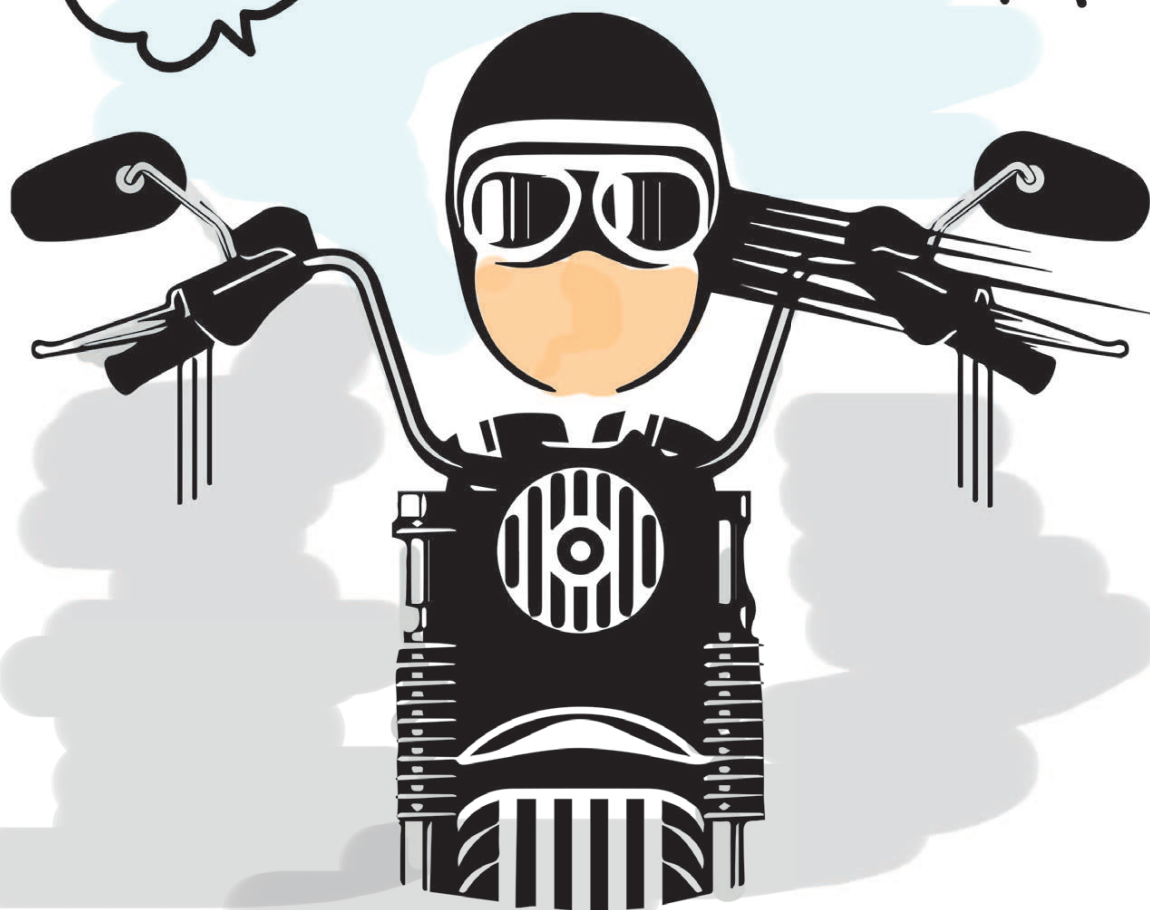

Brrrum

...mot(t)o mého života

Ladislav Smíšek

KN|HA.JE

Brrrum ...mot(t)o mého života

Ladislav Smíšek

1.

Sedím na gauči před televizí a to, co se v ní děje, skoro nevnímám. Promítám si totiž v duchu svůj skvělý a plodný život. Činnost je to maximálně uspokojující, protože když se opravdu poctivě do hloubky zamyslím, klady se na sebe vrší geometrickou řadou. Součet mi narušuje má milovaná žena Marika. Je to skvělá žena, ale bohužel má tu chybu ostatních manželek, že mně absolutně nerozumí. U všech světových manželek to chápu, nemají mě, ale u té mé je to neomluvitelné. Jsme spolu už tolik let, že prakticky doba mého manželství překročila můj věk. Ale nejsem z těch lidí, co se smíří s manželskou nudou a šedí. Rozhodl jsem se náš stagnující vztah oživit. Vždyť to píšou i v různých příručkách a povídají v manželských poradnách. Sice jsem v žádné poradně nikdy nebyl – a to z jednoduchého důvodu: proč by člověk, který je patrně nejgeniálnější na globusu, chodil poslouchat rady lidí méně inteligentních? – ale v jednom mají ti nevzdělaní manželologové pravdu: když se vše okouká, pomůže technika. Někteří manželé, co v sebe již ztratili důvěru úplně, sázejí na techniku erotickou. Takové ty vibrující potvůrky, které udělají vaši práci, a potom neusnou nebo nejdou na pivo. Prostě pracují nezištně a neúplatně. Ty samozřejmě nepotřebuji a slovem technika myslím jiný druh zařízení. Sexuální apetit mám v pořádku, jenom jsem mu zatím neudělal, jak se říká – promotion. Narodil jsem se v letech, kdy reklamu obstarávalo v televizi vajíčko od Vitany. Ale doba je dnes taková, že co je platné být stoprocentním mužem, když máte ten špatný promotion. Tím netvrdím, že bych měl být vystavován na billboardech, i když samozřejmě by bylo co vystavovat. Jde jen o to, udělat takovou tu třesinku na mém fyzickém i psychickém dortíčku. A při tom přemítání u televize jsem konečně dospěl k tomu, co chybí v našem dlouholetém manželství a co náš vztah patřičně eroticky okoření. – Motocykl.

Již delší dobu sleduji ty muže v amerických filmech, ty, co sedí na velkém Harleyi, v pouzdře u nohy zasunutou pušku a za sebou dlouhovlasou dívku. Takový chlap je celý v černé kůži a bundu i kalhoty má samý střepec jak náčelník Apačů. Dívka za ním má na sobě jenom takové ty malilinkaté kalhotky a boty na vysokém podpatku. Jinak nic. Asi aby byla připravena na sexuální řádění v přestávkách na cigaretu. Ať to probírám z kterékoliv strany, motocykl, černé hadry a nahatá holka by mně určitě slušely. Navíc, manželka by začala žárlit a vztahu by to jen prospělo. Samozřejmě bych jí nevyprávěl, že ta dívčina v bikinkách je za mnou kvůli páření, ale vše bych zdůvodnil povinným estetickým hlediskem u tohoto typu motorkářů, takzvaných chopristů. A také zdravotní stránkou, protože choprista se musí chránit, aby nenastydl od zad, a jak říkala už moje babička – na záda je nejlepší kočka. Ale jak znám svoji milovanou ženu, nesmím to na ni vychrlit najednou, i když soužití se mnou ji už hodně převychovalo. Když do ní nasypu moc informací, ona ztratí soudnost pro logické zvažování věcí a něčím mě většinou majzne. První věc, s kterou ji musím seznámit, je, že naše rodina nutně potřebuje motocykl. To by asi neměl být problém. Žena ráda udržuje úroveň naší rodiny na vysoké úrovni a lehce jí vysvětlím, že bez motorky jí neudrží. Bez motocyklu spadneme na úroveň bezdomovců a sociálních případů ukazovaných ve zprávách komerčních televizí. A až se provalí, že naše domácnost takto skomírá, možná nám odeberou i dceru a psy.

A tak jsem večer u televize, když na stole stálo dobré víno a ležely nějaké brambůrky, zapředl nenápadně hovor na motocyklové téma: „Miláčku, nezdá se ti, že se v našem vztahu již dlouho nic nezměnilo a že, jak se tak říká – trochu chřadne?“

Miláček se na mě podezřívavě podívá a poté úplně mimo téma povídá: „Ono ani nic měnit nejde s těma penězma, co domů přineseš. Kdyby ses víc snažil, měnila bych od rána do večera.“

To mě roztrpčí. Peněz nosím dost, jenom nikdo neví, kde končí. Vlastně vím, kde končí, končí – v rozežranosti naší rodiny. Každý den musíme vlastnit nové rohlíky či chléb. Každý den kupujeme vodu a džus. A skříně jsou plné oděvů rozličných tvarů a barev. Vše by šlo dozajista správným vedením domácnosti zlevnit. Například: žena i dcera neustále vymýšlí nějaké diety. Aby byly hubené jak triangu-

lační tyč a aby jim to takhle vychrtlým hodně slušelo. Proč ale vyhazovat peníze za dietní pokrmy, když nejdietnější jsou žádné pokrmy? Kdyby si daly předsevzetí, že jeden jediný rok nebudou jíst, dosáhnou požadované váhy a vzhledu a peníze zůstanou v rodinném rozpočtu. Taktéž oděvy. Proč vlastní tolik kusů nesmyslných hadříků, je mi záhadou. Když jim dá tolik práce vyhubnout se na kost, proč pak veškeré úsilí schovávat do šatstva? Navíc, máme-li u nás čtyři druhy ročních období, logicky je potřeba čtyř druhů šatů. Vlastně tři druhů – jaro a podzim jsou teplotně takřka identické. Ale když spočítám, kolik kusů si za rok nakoupí ony, tak musím dojít k závěru, že se chtějí dožít přibližně osmi set roků. A to jen v tom případě, že už si nic v dalších letech nezakoupí. Ale tenhle směr hovoru nyní udržovat nechci. To se má milovaná vždy naštvat a potom si jde něco koupit. A to něco opět oddálí můj návrh na upevnění manželství – motocykl.

„Lásko, peníze budou, a my nebudeme,“ vracím hovor do původních kolejí. „Existují věci, kterým se říká půjčky, a ty řeší takové situace, jako je ta naše.“

„A jaká je ta naše situace?“ začíná se správně ptát má žena.

„Oživení manželství a posunutí se na společenském žebříčku o dvě až tři příčky výše.“ Trochu svou milovanou napínám.

„Ty mi chceš koupit jako milence mladého milionáře? To taky jde?“ ptá se úplně blbě má manželka. Teda, co té se honí v hlavě za hlouposti, to by člověk nevěřil. Už se nedivím, že naše manželství šedne, když u mé polovičky není žádná úrodná půda, kde by něco mohlo vzkvétat. Holt budu muset vše vysvětlovat polopaticky.

„Miláčku, pamatuješ, jak jsem měl narozeniny a kamarádi z Plzně mi přijeli blahopřát?“

Miláček na mě chvíli kouká, jako by začala chápat, o co jde, a říká:

„Lásko, bohužel musíš konkrétně upřesnit, které narozeniny, protože už ti je tolik, že jsi měl narozenin víc než celá naše rodina dohromady. Včetně psů.“

Tak teď jsem se jen utvrdil, že náš vztah prakticky umřel a z mé milované se stal hulvát. Jak mi může naznačovat, že bych byl starý? Já ve svém věku mohu mít na každém prstu deset modelek. Jediné, co mi chybí, je motocykl a zároveň, jak tak zjišťuji, jediné, co mi přebývá, je manželka. Kdyby to šlo nějak vyměnit... jako to, co mi přebývá, za to, co mi chybí, ale o takovém kšeftu jsem ještě neslyšel.

Protože kdyby se něco takového někde ve světě uskutečnilo, určitě by to bylo v televizních zprávách a ten dotyčný by byl jmenován obchodníkem století. Ale nenechám se zlomit vulgaritami a trpělivě vysvětluji:

„Myslím ty kulaté, co završily mé mládí. Ty u tvých rodičů na zahradě. Pamatuješ, jak tam tenkrát moji přátelé přijeli?“

„Jo, to byly ty narozeniny, kdy ses opil a na nastávající stará kolena sis od těch bláznů půjčoval motorky a rozhodl ses na nich v den oslavy zabít?“

Je zajímavé, jak jednu a tu samou věc si dva lidé mohou pamatovat různě. Rozhodně jsem nebyl opilý, ale jen lehce povzbuzený, a mé smysly byly o to ostřejší. V některých zemích menší množství alkoholu běžně povolují, protože mají vědce a lékaře na vyšší úrovni a ti vědí, jak zlepšit plynulost a bezpečnost provozu. A v Rusku dokonce bez litru vodky na silnici řidiči ani nesmí. Kvůli termoregulaci, je tam totiž taková zima, že by bez alkoholu za volantem umrzli.

„A všimla sis, miláčku, jak to těm bláznům – jak jim ty říkáš – v manželství klapě?“ udržuji téma, které má vyústit v můj triumf.

„Nevím, jak jim co klapě, ale jestli myslíš, že zpestříš náš vztah tím, že budeš víc chlastat, tak na to zapomeň. A to, že by sis na chlast bral půjčku, si buď z hlavy vytřep sám, nebo ti to vyrazím já něčím hodně těžkým!“ opět mluví má milovaná z cesty.

Jak tak zjišťuji, jiný než přímý směr neuspěje. Budu muset sdělit jasně a zřetelně, co zamýšlím. A možná i písemně, protože má milovaná s věkem silně ztrácí chápací smysly.

„Lásko, nerad bych zabředával do dalších nesmyslností,“ jdu jasně k věci, „prostě ses mohla již na té oslavě přesvědčit, že základem šťastného manželství je motocykl. A jelikož si našeho manželství cením, rozhodl jsem se tento utužovač vztahů zakoupit.“

Tak mile jsem svoji milovanou překvapil, že ztratila řeč. Asi jí konečně došlo, co nám celá léta chybělo, a možná poběží motorku koupit sama. Konečně našla svůj hlas:

„Tak už je to tady. Zmagořil jsi dočista, dočista!“ vykřikla.

Přiběhla dcera z pokoje a ihned začala vyzvídat:

„Táta už úplně zblbnul a já si můžu říct o větší kapesný?“

Možná na mně manželství nechalo nějaké následky, ale tak blběj, abych rozdával peníze na nesmysly své dcerunky, ještě nejsem. A ani žena nehodlá rozhazovat tímto směrem.

„Když říkám, že zblblnul táta, neznamená to, že jsme propadli hromadnému šílenství broučku,“ usměřňuje dceru má žena. „Otce máš vyšinutého, protože se rozhodl na stará kolena zmrzačit a koupit motorku!“

Dcerka ve svém mozečku třídí chaos, který jiní nazývají myšlenkou. Doufám, že až dospěje do konečné fáze, otce podpoří a nastolí hlasovací převahu v rodině.

„To je fakt,“ konečně promluví. „Je mi patnáct a za rok už bych nějakou mít mohla. Líbí se mi takové ty silniční, hezky barevný.“

Žena se zachmuří a přestane ředit víno sodovkou. Nalévá si dvoudecku čistého bílého a pije ji na jeden doušek. Poté si začne povídat jen tak sama pro sebe:

„To, čeho jsem se obávala, je tady. Je to dědičné a dítě chytlo otcovy geny. Proč já blbá jsem víc nechlastala a neměla raději dítě s náhodným chodcem, aby s námi v domácnosti nežil a nemohl potomky ovlivňovat!“

Po právu se urazím a odcházím do dceřina pokoje. Ne že by to bylo místo na trucování, ale je to místo, kde je namontován internet, a tedy i přístup k inzerci, ve které se skrývá budoucí nejdůležitější člen naší rodiny – motocykl – odborně zvaný chopper. Sice by bylo spravedlivější, kdyby internet byl na mém počítači v ložnici, ale tolik štěstí u manželského lože mi moje polovička v životě nedopřeje. Na internetu jsou motorky a hezký holky a to by prý náš ložnicový život neutužilo. Proto máme naproti posteli televizi, která vykouzlí každý večer v posteli absolutní manželskou souhru. Jak ji pustíme, chrápeme jak dřevorubci po šichtě. Procházím inzerci a uvědomuji si, že s nákupem to nebude jen tak. Motocyklů je na prodej habakuk, ale všichni si je cení tak vysoko, že běžné kapesné bych musel strádat pár desítek let. Nebo spíše pár staletí. A pro půjčku v bance budu muset jít se svou ženou. Ona se mnou samozřejmě ráda půjde, vždyť máme takřka ideální manželství, ovšem jen dostaneme u přepážky peníze, už je nikdy neuvidím. Myslím peníze – žena se mi samozřejmě vrátí. Ale za ženu bez peněz mi nikdo motorku nedá – jak jsem již předeslal. Také jsem si našel možnost koupit nový motocykl na splátky. Nový motocykl je samozřejmě lepší než ojetý, to hraje v jeho prospěch, ale v jeho neprospěch zase to, že půjčka, co by mi dali, je tak na jednu splátku. A chodit každý měsíc pro no-

vou půjčku by mě možná v budoucnu přivedlo do finančních potíží. I když podle jedné reklamy, co dávají v televizi, lze všechny půjčky sloučit do jedné a platit méně než za všechny dohromady. V množství šedesáti půjček – je-li snížení platby úměrné počtu půjček, jak to z reklamy chápu – bych měl nový chopper prakticky zadarmo a možná by mně ke konci splácecího období ještě pár tisíc doplatili. Zavola jsem si na informační linku té skvělé banky a zjistil jsem, že má milovaná žena má v našem městě identické dvojče. Stejný ironický tón hlasu, stejná argumentace debilama a stejný výsledek jednání. Nedostanu ani korunu. Tak abych prosadil tuto investici, budu muset zapojit více mozkové kapacity. Jak by řekla má dcera – v poho – mám totiž co nasazovat.

Volám kamarádovi do Plzně. Je to jeden z těch, co vlastní motorku. Jak přinutil svoji manželku, aby s tím souhlasila, nezjišťuji, protože bych se nerad stal svědkem domácího násilí. Totiž, jestli patří k té šťastné menšině, která svoji ženu přepere, nerad bych, aby mě jednou tahali k soudu jako svědka. Já si ve skrytu duše taky myslím, že bych svoji lásku přebral, ale také vím, co by se mohlo přihodit. Ona bude dělat, že je přepraná a že nedýchá, a když budu ukolébán úspěchem, zákeřně vstane a zabije mě něčím těžkým do hlavy. Nebo někam do ještě bolestivější oblasti. Po telefonu zjišťuji, kdy je nejbližší motosraz, na který jejich parta jede, a mile se pozvu na akci s nimi. Určitě mě rádi uvidí, protože jsem vždy ozdobou každé akce. To, že na motosrazu nebudu mít motocykl, vyváží to, že jsem krásný, chytrý a vtipný.

Ženě termín akce oznamuji zároveň se sdělením, že je to rodinný výlet a jede s námi i dcera. Také zdůrazňuji: budu řídit a ona s mými kamarády a hlavně s jejich manželkami může popíjet a poté si vymýšlet pomluvy. Má to totiž chudák těžké. Vždy když se s ostatními ženami sejde, musí poslouchat stížnosti na jejich nedokonalé protějšky a ona nemá chudák co vyprávět. Je trapné, aby říkala pravdu a neustále mě chválila, a tak tedy začne přikyvovat a dělat, jako že ty nešvary ostatních mám i já. Myslím, že ostatní manželky tuší, jaký to je nesmysl, ale dělají raději, že jí věří, a potají mě obdivují. Jsem prostě takový a i přes svoji zbytečnou skromnost to občas dám najevo. Má milovaná je celkem spokojená. Vyvezu rodinu na výlet a budu abstinovat.

Když se konečně dočkám dne motocyklové akce, vyrazíme celá rodina. Auto necháváme mimo areál, kde se sjíždějí motocyklisté. Trochu mě rozladí, že musím platit vstupné. Chápu, proč platí žena s dcerou, ale já, vzhledem manekýn mezi motorkáři, bych neměl být urážen ponižujícím placením. Pravda, motorku nemám, ale chováním jsem ukázkový chopprista. Před bránou jsem si nahlas prozpěvoval známý hit „Jawa 250“, od naší přední zpěvačky a místo refrénu jsem napodoboval zvuk Harleye v nejvyšších otáčkách. U kasy jsem se slečny stylově zeptal:

„Čau vole, kam to mám zapíchnout?“

Slečna patrně motorkářka nebyla, protože koukala dost uraženě a zkásala mě o sto padesát korun. Mé roztrpčení stouplu, když jsem zjistil, že všichni ostatní platili jen sto korun. Pak mi došlo, že tu padesátikorunu navíc si chce asi schovat jako památeční pro sebe, aby na mě měla stálou vzpomínku. Je blbá, kdyby řekla, mohl jsem jí tu bankovku podepsat. Kdyby se mnou nebyla žena s dcerou, vrátil bych se za ní a nabídl jí podpis třeba na prsa nebo zadeček, ale má drahá polovička by to nemusela pochopit a hledala by v tom nějaký sexuální podtext. Nemá totiž takový přehled o světových autogramiádách jako já. Zato má skvělý přehled o bodných a kopných zbraních.

Privítal jsem se s kamarády i protivníky (jejich manželkami). Kdyby si ženský mezi sebou neřekly každou sebemenší hloupost, mohl bych kamarádit i s nimi, protože některým z nich to fakt docela sluší. Ale při tom, jak neudrží tajemství, by se to má milovaná dozvěděla, a jak jsem již napsal, v každém mimomanželském styku hledá zbytečně sexuální podtext. Nechápe, že já žiji jen pro rodinu a pro ni a čas strávený s jinou ženou by jen zkvalitnil náš vztah. To by se teprve ukázalo, jak je má žena dokonalá a že noc prosouložená s cizí manželkou mi nedá tolik jako pár něžných slůvek s ní. Ale škoda mluvit, škodí sama sobě.

Kamarádi přijeli na motorkách, a někteří dokonce na tříkolkách zvaných trike. Okamžitě pochopili, o co jde, a nabídli mé milované projížďku po okolí. Na motorce i na tříkolce. O druhé variantě jsem si mohl nechat akorát tak zdát, protože cena tříkolky je za hranicí mého umlácení paličkou na maso. Má milovaná má tu protivnou vlastnost, že je fakt děsně spořivá. Tedy hlavně na mě. Ale asi by to

mohlo být ještě horší. Když vezmu v úvahu její zaujatost pro věc, kam se hrabe spořivost na čistotnost. Příklad:

Jednou, když jsem byl s dcerou doma sám a žena byla na spořivých nákupech, zazvonil zvonek a za dveřmi stál takový ten chlápek, co nabízí nejlepší vysavače na zeměkouli a přilehlé mléčné dráze. Sice vím, že mám nakázáno nikoho do bytu nepouštět, když má milovaná není doma, ale tohle byla výjimka, kterou by mohla kladně ocenit. Nějaký trouba vyluxuje celý byt a já slíznu smetánku. O tom, že bych koupil tu šílenost za desetitisíce, co vysává, jsem ani náznakem nepřemýšlel. Kdybych chtěl takovou nehoráznou sumu vyhodit za čistotu v bytě, najmu si nějakou paní na úklid a ona ke mně bude za ty peníze pár let docházet, aniž bych za sebou musel tahat tu sací obludu. Chlapík pod radostnou vidinou zisku rozložil hejblátka, do vysavače vložil sněhobílý sáček a začal přednáškou s obrázky. O tom, jak je náš byt hnízdištěm pro různé roztoče, červotoče, levotoče i pravotoče. Ještě že tu není má polovička. Už teď by ho utloukla rourami, které s sebou přitáhl, protože ona uklízí každý den, a kdyby nějakého toče uviděla, umlátí ho smetáčkem a utopí v desinfekci. Ale žena tu není a dnes, pokud vím, se ještě neuklízelo. Nechal jsem ho s chladným obličejem dokončit proslov a s pokyvováním, jako bych právě zjistil, že se nám v koberci usídlil mimozemský vetřelec a jen ten předražený zázrak, co prodává, ho může zlikvidovat, jsem ho nechal jít do akce. Chlap vysál koberec skoro tak pečlivě jako má milovaná a s vítězoslavným úsměvem vytáhl pytlík z útrob přístroje. Úsměv mu z tváře zmizel. Zkoumal stále bílý sáček a něco si brumlal pod vousy.

„Copak, něco v nepořádku?“ starostlivě se ptám.

Třeba v tom pytlíku objevil nějaký vysátý choroboplodný zárodek moru, lepry nebo ještě něčeho horšího. Po chvíli se mu trochu úsměvu vrátilo a on s mazaným výrazem povídá:

„Vy lišáku, vy jste mě viděl z okna a koberec jste honem vysál, ale uvědomte si, že největší semeniště alergenů se skrývá v matracích!“

Začal jsem si uvědomovat chybu, co jsem udělal. Největšího alergena jsem pustil do bytu. Kamarád mě kdysi varoval – nikdy si do bytu nepouštěj dealery a pojišťovány! A byla to rada fundovaná, protože on pojišťovák je a slušně ho to živí.

Vysavátor se vrhl na náš gauč a jezdil po něm hubicí, až málem udřel knoflíky na polštářích. Pak opět nasadil vítězoslavný úsměv a vytáhl pytlík. Bílá bělejší. Se zuřivým výrazem vytáhl z brašny nářadí a rozebral naši pohovku. Když se mu odkryly nejskrytější dutiny našeho místa odpočinku, opět nastartoval svůj sací agregát a sál a sál. Až jsem se bál, že se procucne k sousedům pod námi. Najednou v zámku na chodbě cinkly klíče a ve dveřích stála má nejmilovanější. Podle jejího výrazu mi bylo jasné, co přijde – nastal okamžik hubení alergenů. To, že tu ten chlap už byl, když jsem přišel, mi asi nespolkne. Zloději nenesí do bytů vysavače.

„Co se tu děje?“ zasyčela, „Co to je za hajzla?!“ ukazuje na likvidátora nečistot.

Muž, neznalý mé drahé, možná i ještě neženatý laik si odvážně stoupne před moji lásku a opět s vyceněným úsměvem odříkává:

„Drahá mladá paní, víte, že váš byt je ideálním prostředím pro různé druhy roztočů a jiných škodlivých alergenů.....“

Žena dostala barvu pionýrského šátku a zařvala:

„Cos to řek, ty šmejde?! Co že je můj byt?!“

Muž je možná dokonalý nabízeč, ale jako ženáč by nepřežil ani druhý den po svatbě. Místo aby začal předpisově prchat, buď do co největší vzdálenosti od ženy, nebo za co nejtlustší dveře (pokud možno s požární vložkou proti chrlení síry), stojí stále proti mé lásce a vytahuje nějakou brožurku. Nechci nějak urazit vykonavače tohoto povolání, ale tohle byl debil. Jednou jsem v obraně proti své právě se naštvavší ženě zvedl roli tapety a ona ji přepůlila nehtem na ukazováčku. Tenkou brožurku prostřelí má láska jen hlasem a ještě mu v pohodě přivede odkysličení hrudníku. Muž to našťestí pochopí v posledním zlomku sekundy a skočí od mé milé ke svému vysávadlu. Vytáhne z něj opět ten sáček a vykřikne:

„Prosím, podívejte se, co tento skvělý přístroj vysál nečistot z místa, na kterém večer co večer sedíte a dýcháte!“

Má milovaná si prohlédne sněhobílý pytlík, poté se sehne a sjede zrakem ten jeho zázrak techniky.

„Podívej se, ty... ty hajzle, jak to máš špinavý!“ křičí. „Podívej se, co v tom máš bince!“ A se vztekem urve dekl, pod kterým se skrývá motor nejdokonalejšího vysávadla. „To nevidíš skrz tu mřížku, co tam máš neřádu?!“

Nejsem si jistý, zda dírky nad motorem u vysavačů jsou od toho, aby se jimi kontroloval prach uvnitř přístroje, ale oponovat někomu, kdo má chuť vraždit, nebudu. Debil je ten, co k nám přišel, nemusím ho napodobovat. Má nejmilovanější odběhne a přinese náš vysavač. Otevře ho a zjišťuji, že v útrokách letitého přístroje se odráží celý náš byt a vzduchem se rozprostře vůně fialek.

„Takhle má vypadat čistý vysavač!“ pokračuje má láska a dobře natrénovanými hmaty bere dealerův desetitisícový skvost a hází ho ze schodů. Je vidět, že opravdu nějakou cenu měl, protože se rozpadá asi na tisíc kousků. Samozřejmě špinavých kousků a to jen přidá mé milé na sebevědomí a utuží ji to v její pravdě. Muže už vyházíme spolu, hezky svorně. Rodina má držet pohromadě a nerad bych jen naznačil nějaký nesouhlas, abych se zítra ráno neprobudil s vypulírovanými a fialkovými vnitřnostmi, jako má náš vysavač. Ale to jsem odbočil k čistotnosti od té spořivosti. Motocykl stojí mnohonásobně méně než trike a já dobře znám hranici, za kterou nemohu jít. Abych neměl jednou polévku plnou čistícího Sava.

Má láska se tedy svezla na obou variantách a moc se jí to líbilo. To byl základní úspěch mého plánu. Když jen tak mezi řečí zjistila i ceny motocyklu a tříkolky, zhodnotila, že se jí o mnoho více líbí motocykl. To má prostě vrozené, já bych jí to nezazlíval. Ovšem toho, abychom si také koupili takový nějaký krásný stroj, byla ještě daleka. Ale jak se říká, nemusí pršet, jen když kape... a červíček už hlodal. Dokonce došla i k názoru, že nejhezčí ze všech motocyklů jsou choppery, takové ty s tlustým kolem vzadu, vysokými řídítky, samá ozdůbka, samý střapec. Celé to směřovalo ke zdárnému konci. K tomu, abych jednou byl opravdový chlap, s tou otangovanou blondátou dekorací na zadním sedadle. Jenom mě při těch hovoroch trochu rozesmála jedna z otázek mé drahé polovičky. Jestli prý takový chopper mohou řídit i holky. Jenom dlouholetá manželka zdeformovaná prostorem mezi sporákem a ledničkou může vypustit z úst takovou hloupost. To je, jako by se muž ptal, jestli by mu to slušelo u žehlicího prkna. Vždyť je to logicky zvrhlost, aby drsný stroj řídila ženská. Kdo by za ní seděl? Zase holka? Anebo dokonce chlap v kůži a okovaných botách?! Prostě na světě je to tak, že technika v moderní době sice je pro všechny, ale rozdělená na různé větve. Mužská větev – motocykly, auta, rakety, počítače, ženská větev –

pračky, žehličky, sporáky, vibrátory, dětská větev – MP 3 přehrávače, hračky, učební pomůcky. Nikdo není ošizen. A ona manželka ani jako spolujezdec není to pravé ořechové. Tak si představte: jedete, motor pod vámi burácí, vlasy vlají, svaly se napínají a děvčata z dálky mávají. Ty, které vás uvidí z blízka, svlékají trička, volají svá jména a adresy. To zažít s manželkou za zády je jistá smrt. I kdybych jel jen padesátikilometrovou rychlostí, rána zezadu do hlavy by mě jistě dezorientovala a já bych havaroval. Nejsem hlupák. Na motocyklu budu jezdit zásadně sám, a to již přinejmenším z bezpečnostních důvodů. Motorka je nebezpečný adrenalinový koníček a žena by neměla riskovat své zdraví, aby se mohla starat o dítě a později o mě.

